

УДК 821.161.2-31-93

В 25

Галина Вдовиченко

В 25 36 і 6 собак. [Текст] : повість / Галина Вдовиченко ; іл. Наталки Гайди. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 176 с.

ISBN 978-966-448-262-9

Четвірка домашніх собак загубилася у великому місті. На них чекають небезпечні випробування і пригоди. Лабрадору, біглю і двом французьким бульдожкам доведеться не тільки зіткнутися з недоброзичливцями, а й зустріти на своєму шляху справжніх друзів. Серед них будуть і собаки, і коти, і люди.

«36 і 6 собак» — це нова історія з книжкової серії «36 і 6 котів».

УДК 821.161.2-31-93

© Галина Вдовиченко, текст, 2023

© Наталка Гайда, ілюстрації, 2023

© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-262-9

Усі права застережено

ГАЛИНА ВДОВИЧЕНКО

НАМАЛЮВАЛА
НАТАЛКА ГАЙДА

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2024

ВСТУП

Собаки?

Чи все ж таки коти?

Та ні, цього разу собаки. Однак стривайте, будуть і коти. Усі 36 і 6 — як один.

Отже, знайомтеся: четвірка вірних друзів. Живуть вони у великому місті, у сусідніх багатоквартирних будинках, на різних поверхах. Зустрічаються на вулиці, коли виводять на прогулянку своїх людей. Домовимося називати цих людей «господарі», бо собаки називають їх інакше: «мої».

Чорний лабрадор Карат переконаний, що він молодший брат Прими. Хоча Прима іншої породи — френч. Біла французька

бульдожка з кількома темними плямками. Має одне око, бо потрапила колись під машину і травмувалася.

У людей теж трапляється, що брат і сестра — геть інакші. Прима почувається старшою сестрою, відколи вперше побачила Карата-малюка кілька років тому. Йому було два місяці, їй — чотири. Карат давно її переріс, тепер він утричі більший.

Чорненьку Барселону, або скорочено, по-домашньому — Барсу, взяли з притулку маленькою. Від того часу в неї залишилися напади паніки. Вона теж французька бульдожка. Чорна, як Карат, а мордочкою і тілобудовою — як Прима. Молодша сестра тих двох.

Барселона і Прима мають спільних господарів, живуть в одній квартирі й на прогулянки вибігають на повідках, як два коники в одній упряжці.

Бігль-собачка Майка вважає цих трьох сусідів із заплутаними родинними зв'язками не просто своїми друзями, а далекими родичами. Майка — триколірна. Рудо-біло-чорненький бігль. Коли гасає туди-сюди, в очах рябить.

До початку цієї історії кожна собака мала теплу домівку й добрих господарів, тобто «своїх». Аж поки одного зимового дня псячі долі круто хитнулися вбік...

РОЗДІЛ 1

Кожен має певні звички, і Карат не виняток. Він, скажімо, любить снідати двічі. І йому зазвичай це вдається. Влаштувати подвійний сніданок нескладно, адже господар устигає погодувати лабрадора після ранкової прогулянки, перш ніж до кухні зайде господиня. А Карат уже сидить перед порожньою мисочкою, напустивши на себе вигляду «я найголодніший у світі пес». У нього це переконливо виходить.

Господині вистачає поглянути на бідного песика, що терпляче очікує своєї порції, як її рука вже тягнеться до пакунка зі сухим собачим кормом...

І поки правда вирине на поверхню, пес уже проковтує ще одну купку смакоти.

Але іноді цей трюк не вдається.

«Не давай Карату нічого! — гукає господар, почувши шарудіння. — Я його вже годував!»

І чому ці упаковки зі собачою їжею такі шелесткі? Невже всі довкола мають знати, що відбувається?!

Після сніданку Карат повертається на свій килимок у кутку й западає у ранкову дрімоту. Господарі збираються і йдуть із дому у своїх справах, а пес плентається в іншу кімнату. На ліжку з ортопедичним матрацом. Мабуть, господарі здогадуються про його щоденні маршрути, бо розстилають на краю ліжка коцик з особливим малюнком собачих слідів. Як це розуміти? Звісно, як дозвіл. І навіть як запрошення.

Але одного ранку все пішло не так.

Господиня прокинулась удосвіта й розгорнула в кухні бурхливу діяльність. Довелося Каратові обмежитись одним сніданком. Він уже западав у ранкову дрімоту у своєму кутку, як раптом почув:

— Я там перестелила ліжку. На випадок, якщо гості залишаться у нас ще й на суботу. Тож зачиняй, будь ласка, від Карата двері в ту кімнату.

Сон умить злетів. Оце так новина! Гості!

Карат нашорошив вуха й дізнався чимало.

Гостей чекають завтра ввечері. Гості будуть не самі. Вони кішку зі собою притарабанять!

Раптове лихо — як сніг на голову. Кінець псячому спокою і подвійним ранковим сніданкам! Прощавай, улюблений ортопедичний матраце! Катастрофа й катаклізм... Тобто кОтострофа й кОтОклізм.

Ніколи Карат не думав, що подібне станеться з ним у власній домівці.

Чорний лабрадор раніше не гнівався на «своїх», але нині його душила образа. Карат намагався поділитися своїми почуттями з господарем.

Виразно дивився на нього, намагаючись перехопити погляд. На морді читалося: «За що?!» І навіть більше: «Я не чекав такого від найкращого друга».

Однак господар читав оголошення в газеті, не звертаючи уваги на свого собаку. Останню сторінку прикрашало групове фото котів.

Та що ж це за день сьогодні!

І тут коти.

Купа задоволених вусатих морд. Не менш як три десятки, а може, й більше. Та більше, більше! Понад сорок!

Велике котяче кодро — герої публікації. Це вже занадто!

Господар зашарудів газетою, перегортаючи сторінки, і дійшов до останньої.

— 36 і 6 котів улаштували свято в будинку для людей похилого віку, — підняв він голову від газети. — Свято Миколая у будинку «Погідна осінь». З подарунками. От молодці!

«А я не молодець? — подумки обурився Карат. — А хто вам з вулиці патички приносить у подарунок?»

І де справжні господарі цих котів? У кожного домашнього улюбленця має бути хоча б одна своя людина, а то й кілька відразу. Сім'я. Родина. Клан. А в цих — хто?..

Газета зісковзнула на підлогу. Тепер уся котяча банда всміхалася Каратові просто у вічі. Зухвало й самовпевнено. Так, мабуть, почуватиметься тут завтра і та непрохана гостя, що претендує на ортопедичний матрац. Та що там! На кімнату вона зазіхає. На все помешкання!

Цілісінький день Карат сумував на самоті. Лежав, зітхав, опустивши голову на випростані лапи. Сподівався, що господарі, повернувшись з роботи, поцікавляться: чому такий зажурений, друже? Але ніхто нічого не спитав. Господарі вирішили, що в Карата болить живіт. А з чого він мав би боліти? З одного сніданку?

Ніхто не зрозумів причини поганого лабрадорського настрою!

І в Карата виник сміливий план. Він поверне увагу-повагу до себе. Сьогодні на вечірній прогулянці — тільки б не передумати, бо страх бере! — він наважиться на втечу. Саме так! Він утече. Відчайдушно піде геть. Хвилин так на двадцять. Сховається за кущами й подивиться, як його шукатимуть, як гукатимуть. А тоді вже вийде.

Хай похвилюються! Хай поміркують над тим, як легко можна втратити свого собаку!

Настав час нагадати про себе.